

[Else-Merete Ross.]

pers procentvise andel er i stadig stigning eller ej. Skulle der være en fortsat stigning, synes en intensivering af oplysningen i skolen at være påkrævet. Jeg ved, at dette spørgsmål hører hjemme hos undervisningsministeren, og jeg er derfor glad over at se, at undervisningsministeren lytter så intenst til, hvad der bliver sagt her.

Ved behandlingen af lovforslaget den 16. december 1969 — det står i spalte 2311 — henstillede den socialdemokratiske ordfører, hr. Svend Erik Andersen, at indenrigsminister, socialminister og undervisningsminister ville tale alvorligt sammen om dette alvorlige spørgsmål, inden loven skulle revideres. Det vil altså sige, at han bad om, at dette måtte ske — jeg går ud fra uafhængigt af regeringspartifarve — inden 1972, altså inden den „revision“, som nu foreligger i form af endnu en udsættelse.

I øvrigt bad hr. Svend Erik Andersen om, at indenrigsministeren ville prøve at skaffe flere seksualvejledningsklinikker, som også kunne rådgive om, hvordan man undgår at blive smittet af disse sygdomme. Dette ønske kan jeg fuldt ud tilslutte mig.

Det har undret mig, at vi ikke har talt mere om Grønland. Seksualoplysningsudvalgets betænkning 1, side 129-130, omtaler en undersøgelse foretaget i 1966 af læge Gunnar Aagaard Olsen i forbindelse med en gonorrékampagne langs Grønlands vestkyst. 52 pct., af de 15-årige i by- og udstedssamfundene havde haft seksuel kontakt og næsten alle inden det 20. år. Blandt de unge, der havde coituserfaring i den mindre by, havde 80 pct. haft gonorré før det 20. år, på ustederne 55 pct. Kun de nye færeholder-samfund indtog en særstilling, idet kun 20 pct. af de unge havde haft gonorré. Jeg ville gerne i udvalget have oplysning om, hvad man gør for at bekæmpe kønssygdomme, specielt gonorré, på Grønland.

Selv om vi i det radikale venstre forstår, at det er praktiske, organisatoriske grunde, der motiverer udsættelsen af en fuldstændig revision af loven, har vi ikke villet undlade at pege på det nødvendige i, at man i den mellemliggende tid gennem oplysning af mere intensiv art prøver på at dæmpe op for stigningen i antallet af kønssygdomme. Det samme gælder for revisionen af lovforslaget for Fæørnes vedkommende. Derfor

beder det radikale venstre om, at lovforslagene henvises til udvalgsbehandling.

Kurt Brauer: Når fru Else-Merete Ross og jeg er ordførere i samme sag, plejer det altid at være meget svært for mig at komme som ordfører bagefter, fordi det meste af det, jeg ville sige, er sagt. Det gælder også i dag, og derfor kan jeg fatte mig i forholdsvis kort-hed.

Jeg tror også, at det ville være gavnligt med et udvalgsarbejde om dette spørgsmål. Et udvalgsarbejde vil efter min opfattelse vise, at den afkriminalisering, som man, forstår jeg, er enig om bør finde sted, passende kan finde sted allerede nu, mens vi venter på den egentlige revision af loven. Jeg er informeret om, at man i øjeblikket bruger loven til en slags klapjagt på prostituerede på skibene i havnene her i Danmark. Man har denne paragraf om ret til at opspore smittekilder, og den anvender man bl. a. til at få fat i nogle af de piger, der besøger de fremmede skibe i havnen. Det kunne måske være nok så rimeligt, at det var mændene, man tog med. Det har man vist aldrig prøvet, for det medfører jo alvorlige komplikationer for et skib, hvis det pludselig skal miste en sømand, når skibet står for at skulle lægge fra kaj. I stedet for bruger man paragraffen i jagten på prostituerede i almindelighed.

Men til brug i denne jagt på prostituerede har man andre muligheder, man har nemlig løsgængeriparagraffen og andre paragraffer i den borgerlige straffelov. Jeg erindrer, at da socialistisk folkeparti sidste gang fremsatte sit forslag om ændring af den borgerlige straffelov med henblik på en afkriminalisering af prostitutionen ud fra sociale hensyn, mødte det almindelig forståelse her i tinget, og jeg har ikke kunnet begribe, at dette ikke er slået igennem i administrationen af disse paragraffer. Jeg kunne derfor tænke mig, at vi prøvede at få undersøgt i udvalget, i hvor høj grad det kan tænkes at ville slå igennem; der står i bemærkningerne til lovforslag nr. 152, at arbejdsgruppen endvidere har

„overvejet muligheden for en afkriminalisering på området, bl. a. således at de hidtidige regler om straf for den, der nægter at oplyse, af hvem han er blevet smittet med kønssygdom, bortfalder.“